

Wyrok Sądu z dnia 15 grudnia 2021 r. – HB/EBI(Sprawa T-757/19) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Personel EBI – Skarga na mobbing – Dochodzenie administracyjne – Decyzja o oddaleniu skargi – Decyzja o oddaleniu wniosku o zawarcie ugody – Prawo do bycia wysłuchanym – Odpowiedzialność]

(2022/C 198/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: HB (przedstawiciel: adwokat C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Faedo i K. Carr, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Skarga, na podstawie art. 270 TFUE i art. 50a Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 20 czerwca i 10 października 2019 r. oddalających, odpowiednio, skargę na mobbing i zastraszanie oraz wniosek o wszczęcie postępowania pojednawczego, a po drugie, o naprawienie szkody, jaką skarżąca miała ponieść w wyniku tych decyzji.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Prezesa Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) z dnia 20 czerwca 2019 r.
- 2) EBI zostaje zobowiązane do zapłaty na rzecz HB kwoty 1 000 EUR tytułem utraty szansy na uregulowanie sporu w sposób ugodowy.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) EBI zostaje obciążone swoimi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez HB.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 6.7.2020.

Wyrok Sądu z dnia 9 marca 2022 r. – Włochy/Komisja(Sprawa T-10/20) ⁽¹⁾

[EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania – System pomocy obszarowej – Korekty finansowe – Artykuł 52 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 – Artykuł 12 ust. 2 i 6 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 907/2014 – Pojęcie „trwałe użytki zielone” – Artykuł 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 – Organizacja producentów i programy operacyjne – Artykuły 26, 27, 31, 104 i 106 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 – Artykuł 155 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 499/2014 – Procedura udzielenia zamówień publicznych – Artykuł 24 ust. 2 lit. c) i art. 26 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 65/2011 – Artykuł 48 ust. 2 i art. 51 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 809/2014 – Ryzyko poniesienia szkody finansowej]

(2022/C 198/43)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez C. Gerardis, G. Rocchitta i E. Feola, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi, J. Aquilina i F. Moro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1835 z dnia 30 października 2019 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2019, L 279, s. 98), w zakresie, w jakim dotyczy niektórych wydatków poniesionych przez Republikę Włoską.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1835 z dnia 30 października 2019 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie w jakim nakłada na Republikę Włoską korektę finansową według stawki ryczałtowej w wysokości 2 %, w związku z pomocą obszarową przyznaną Włochom, w wysokości 143 924 279,14 EUR w odniesieniu do lat składania wniosków 2015 i 2016 oraz korektę finansową według stawki ryczałtowej w 10 %, w kwocie 72 704,23 EUR w związku z próbą/płatnością nr 8 w odniesieniu do gminy Campoli Monte Taburno, na podstawie środka 322, stanowiącego część środków rozwoju obszarów wiejskich w odniesieniu do lat składania wniosków 2014, 2015 i 2016.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Republika Włoska i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Wyrok Sądu z dnia 16 marca 2022 r. – BSEF/Komisja

(Sprawa T-113/20) (¹)

[Energia – Dyrektywa 2009/125/WE – Wymogi dotyczące ekoprojektu dla wyświetlaczy elektronicznych – Rozporządzenie (UE) 2019/2021 – Zakaz stosowania fluorowcowanych środków zmniejszających palność w obudowie i podstawie wyświetlaczy elektronicznych – Właściwość organu, który wydał akt – Oczywisty błąd w ocenie – Pewność prawa – Proporcjonalność – Równość traktowania]

(2022/C 198/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bromine Science Environnemental Forum (BSEF) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci R. Cana, E. Mullier i H. Widemann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. De Meester i L. Haasbeek, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2019/2021 z dnia 1 października 2019 r. ustanawiającego wymogi dotyczące ekoprojektu dla wyświetlaczy elektronicznych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE, zmieniającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 1275/2008 i uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 642/2009 (Dz.U. 2019, L 315, s. 241), w zakresie, w jakim zakazuje stosowania fluorowcowanych środków zmniejszających palność w obudowie i podstawie wyświetlaczy elektronicznych.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bromine Science Environnemental Forum (BSEF) zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 129 z 20.4.2020.